

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମାନଙ୍କୁ ଏଠାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୃହସ୍ଥ ମାର୍ଗର ସ୍ନେହ ମିଳୁଛି କାରଣ ବାବା ହୃଦୟର ସହିତ କହୁଛନ୍ତି -- ମୋର ସନ୍ତାନ ଏବଂ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପଦତି ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି । ଏହିଭଳି ସ୍ନେହ ଦେହଧାରୀ ଗୁରୁମାନେ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା ହେଉଛି, ସୁକ୍ଷ୍ମ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପଦନ ଅଟନ୍ତି -- ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କ’ଣ ହୋଇଥିବ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନଙ୍କୁ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବାର ସତ୍ତ୍ୱ ଥିବ । ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ସୁକ୍ଷ୍ମ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପଦନ ଆତ୍ମା ସେମାନେ ପାଠ ପଢ଼ିବା ସମୟରେ କେବେ ହାଇମାରିବେ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ କେବେହେଲେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ହୋଇ ବସିଥା’ନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏଣେ ତେଣେ ଘୁରି ବୁଲୁଥାଏ, ସେମାନେ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ବଡ଼ କଷ୍ଟକର ଅଟେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ବାବା ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କର ମେଲା, ଗୁରୁ ଏବଂ ଚେଲା ଅଥବା ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମେଲା ନୁହେଁ । ସେହି ଗୁରୁମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ରହିଥାଏ ଯେ ଲଏ ଆମର ଶିଷ୍ୟ, ଅନୁସରଣକାରୀ ବା ଜିଜ୍ଞାସୁ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ହାଲୁକା ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଗଲା ନା । ତେଣୁ ସେମାନେ ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରେ ହିଁ ଦେଖିବେ, ଆତ୍ମାକୁ ନୁହେଁ । ସେମାନେ ଶରୀରକୁ ଦେଖିଥା’ନ୍ତି ଏବଂ ଚେଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସିଥା’ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଗୁରୁ ବୋଲି ଭାବିଥା’ନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଦୃଷ୍ଟି ହିଁ ରହିଥାଏ ଯେ ଲଏ ଆମର ଗୁରୁ । ଗୁରୁଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବହୁତ ଫରକ ରହିଛି । ଏଠାରେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ବେହଦର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ସେହି ଗୁରୁମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଛି ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ କ’ଣ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ? ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ଶୁଣାଇ, ଭକ୍ତିର କର୍ମକାଣ୍ଡ କରି ଗାୟତ୍ରୀ, ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଦି ଶିଖାଉଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବାବା ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଜାଣିନଥିଲୁ, ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି କହି ଆସୁଥିଲୁ । କେବେ ବି କାହାକୁ ବି ପଚାର, ପରମାତ୍ମା କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି, ତୁରନ୍ତ କହିଦେବେ ସିଏ ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ତୁମ ପାଖକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେବେ ଆସି ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ଏଠାରେ କ’ଣ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ? ତେବେ କୁହ, ଆମେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛୁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜା ହୋଇପାରିବ । ଆଉ ଏଭଳି କୌଣସି ସତ୍ୟତ୍ତ୍ୱ ନଥିବ ଯେଉଁମାନେ କହିବେ ଯେ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛୁ । ଦେବତାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ରହିଥା’ନ୍ତି । ଏହି କଳିଯୁଗରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମେ ତୁମକୁ ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛୁ । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇଯିବ ଏବଂ ପବିତ୍ର ହେବାର ବହୁତ ଭଲ ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ବଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏଭଳି ଯୁକ୍ତି କେବେ କେହି ବଢ଼ାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ସହଜ ରାଜଯୋଗ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ । ସିଏ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପାପ ଭୟ ହେବ କାହିଁକି ନା ଯୋଗକୁ ଅଗ୍ନି କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏଠାରେ ନୂଆ କଥା ଶିଖାଉଛନ୍ତି ।

ଏହା ହେଲା ଜ୍ଞାନମାର୍ଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଅଲଗା-ଅଲଗା । ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି କାହିଁକି ନା ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ସିଏ ନିଜେ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା । ଏହି ବରହମାତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ସାରା ସୃଷ୍ଟିକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ପବିତ୍ର ଏବଂ କଳିଯୁଗ ପତିତ ଦୁନିଆ । ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆଦି ଏବଂ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତ ଏହା ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ, ଏହାକୁ ଲିପଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରୁ ଆମେ ଲମ୍ଫ ଦେଉଛୁ, କେଉଁଠାକୁ ? ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଲମ୍ଫ ପ୍ରଦାନ କରୁଛୁ । ସେମାନେ ତ ଶିଢ଼ିରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲେ, ଏଠାରୁ ଆମେ ବିକାରୀ ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଲମ୍ଫ ଦେଉଛୁ । ଏକଦମ୍ ସିଧା ଉପରକୁ ଚାଲିଯାଉଛୁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡ଼ି ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହା ହେଲା ବେହଦର କଥା । ବେହଦର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ତ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ହେବେ ଯାହାକୁ ସଂଗ୍ରହ କୁହାଯାଇଥାଏ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ରହିଥା’ନ୍ତି, କଳିଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଅପବିତ୍ର । ରାବଣ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅପବିତ୍ର କରୁଛି । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଥବା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଅଛ, ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ରାମରାଜ୍ୟରେ ଥିଲ ଯାହାକୁ ସଂଗ୍ରହ କୁହାଯାଉଥିଲା । ପୁଣି କିପରି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇ ତଳକୁ ଆସୁଛ, ତାହା ଆମେ କହିବୁ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ, ଯିଏ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ସେମାନେ ନିର୍ବୋଧ

ସଦୃଶ ଇଆଡେ-ସିଆଡେ ଚାହୁଁଥିବେ । ଧୂସାନର ସହିତ ଶୁଣିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟମାନେ କହନ୍ତି ତୁମେ ତ ନିର୍ବୋଧକ ଭଳି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରହୁଛ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଯେବେ ବସି କଥା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ କେହି ଡୁଲାଇଥା'ନ୍ତି ଅଥବା ଧୂସାନ ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ରହିଥାଏ ତେବେ ଅବାନକ ତାଙ୍କୁ ପଚାରି ଦିଅନ୍ତି କ'ଣ ଶୁଣାଇଲୁ ? ସେହିପରି ବାବା ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । କେହି ନିର୍ବୋଧ ଏଠାରେ ବସିନାହାନ୍ତି ତ । ଯଦି ବୁଦ୍ଧିମାନ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ପାଠପଢ଼ାରେ କେବେ ହାଇ ମାରିବେ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ କେବେ କେହି ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବେ ଏଭଳି କାଇବା ନାହିଁ । ଏମାନେ କିଛି ହେଲେ ବି ଡ଼ଞ୍ଜାନକୁ ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା, ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ ମୁସକିଲ୍ ହେବ, ତେବେ ପୁଣି ପାପ କିପରି କରିବ । ବୁଦ୍ଧିମାନ ପିଲାମାନେ ତ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାର ସତକ ରଖିଥା'ନ୍ତି । ଡ଼ଞ୍ଜାନନଥିଲେ ବୁଦ୍ଧି ମିତ୍ତ-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆଉ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯେପରି କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡ଼ୁ । ବାବା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦିଙ୍କୁ ଦେଖିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ପକ୍କା ବରହମ ଡ଼ଞ୍ଜାନୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ସକାଳୁ ଏହିପରି ବସି-ବସି ବରହମ ମହତତ୍ତ୍ୱକୁ ମନେ ପକାଇ ଶରୀର ଛାଡିଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଶାନ୍ତିର ପ୍ରଭାବ ବହୁତ ରହିଥାଏ । ତେବେ ସିଏ ବରହମରେ ଲୀନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତଥାପି ମାତାଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡିଥାଏ ।

ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ମହାତ୍ମା ତ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅରୁଥକୁ ନ ବୁଝି କେବଳ ଏହିପରି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ନୁହେଁ, ଦେବତା କୁହାଯାଇଥାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଅଥବା ଦେବତା କହିବା ତା'ର ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ ରହିଛି । ଇଏ କିପରି ଦେବତା ହେଲେ ? ସନ୍ନ୍ୟାସୀରୁ ଦେବତା ହେଲେ । ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରି ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ତ ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛନ୍ତି । ବେହଦକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ବିକାର ଦୂଃଖାରା ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡିବ । ବେହଦର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ରାଜା-ରାଣୀ କେବେ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କର ଧର୍ମ ହିଁ ଅଲଗା । ସନ୍ନ୍ୟାସ ଧର୍ମ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଅଧର୍ମ ବିନାଶ କରି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ବିକାର ମଧ୍ୟ ଅଧର୍ମ ଅଟେ ନା, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁର ବିନାଶ ଏବଂ ଏକ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ଭାରତରେ ଯେବେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା ତେବେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥିଲା, ସେହି ଧର୍ମ ପୁଣି ଅଧର୍ମ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ପୁନର୍ବାର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରୁଛ, ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦିଓ ଗୃହସ୍ଥରେ ରୁହ, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ଏହି କଥା ପକ୍କା କର, ଯେପରି ଭକ୍ତମାନେ ସକାଳୁ ଉଠି ଏକାନ୍ତରେ ବସି ମାଳା ଜପିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ତ ସାରା ଦିନର ହିସାବ ବାହାର କରୁଛ । ଅମ୍ଭଙ୍କ ସମୟରେ ଏତିକି ସମୟ ଯୋଗ କରିଲୁ । ସାରା ଦିନରେ ଏତିକି ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଲୁ, ମୋଟ ହିସାବ ବାହାର କରୁଛ । ଯଦିଓ ସେମାନେ ସରତା ଭକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି ତଥାପି ସକାଳୁ ଉଠି ମାଳା ଗଡାଇଥା'ନ୍ତି । ଅନେକଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ତ ବାହାରେ ଏଣେ ତେଣେ ଘୁରିବୁଲୁଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଭକ୍ତି ଦୂଃଖାରା କିଛି ବି ଫାଇଦା ମିଳୁନାହିଁ । ଏହା ତ ଡ଼ଞ୍ଜାନ, ଯାହା ଦୂଃଖାରା ବହୁତ ଫାଇଦା ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମର ଆରୋହଣ କଳା ହେଉଛି, ବାବା ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି ମନାମନାଭବ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅକ୍ଷର ଅଛି କିନ୍ତୁ ତା'ର ଅର୍ଥ କେହି ଶୁଣାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚତର ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ତା'ର ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଛାଡି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଉଗବାନୁବାଚ ରହିଛି ନା । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ କୃଷ୍ଣ ଉଗବାନ ଅଛନ୍ତି । ସିଏ ତ ଦେହଧାରୀ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କୁ ଉଗବାନ ବୋଲି କିପରି କୁହାଯାଇପାରିବ । ତେଣୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦି କାହାର ବି ଦୃଷ୍ଟି ପିତା ପୁତ୍ରର ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କୁ ବାପୁଜୀ କହୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ ପିତା-ପୁତ୍ରର ସମ୍ବନ୍ଧ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ସାକାର ହୋଇଗଲେ ନା । ତୁମକୁ ବୁଝାଯାଉଛି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଏଥିରେ ଯେଉଁ ବାବା ବସିଛନ୍ତି ସିଏ ହେଲେ ବେହଦର ବାପୁଜୀ । ଲୌକିକ ଏବଂ ପାରଲୌକିକ ଉଭୟ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ମିଳିଥାଏ । ଆରକ୍ଷା, ଭାରତର ରାଜଧାନୀ ପୁଣି ଥରେ ମିଳିଲା କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ତ ବର୍ଷା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସୁଖ ମିଳିବା ଦରକାର ନା । ବର୍ଷା ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ଗୋଟିଏ ହେଲା ହଦ, ଅନ୍ୟଟି ବେହଦ ବାବାଙ୍କର । ବରହମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ବର୍ଷା ମିଳୁନାହିଁ । ଯଦିଓ ଇଏ ସମସ୍ତ ପ୍ରଜାତାଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଆଦି ପିତା ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୋଠାରୁ ତୁମକୁ କିଛି ବି ବର୍ଷା ମିଳୁନାହିଁ । ଯେବେ ଇଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୋଠାରୁ ତୁମକୁ କିଛି ବର୍ଷା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ, ତେବେ ସେହି ବାପୁଜୀଙ୍କଠାରୁ ପୁଣି ତୁମକୁ କ'ଣ ବର୍ଷା ମିଳିବ । କିଛି ବି ନୁହେଁ । ଇଂରେଜମାନେ ତ ଚାଲିଗଲେ ? ଏବେ କ'ଣ ଅଛି ? ଖାଦ୍ୟ ଅନଗନ, ପିକେଟିଂ, ଆନବୋଲନ ଆଦି ହେବାରେ ଲାଗିଛି, କେତେ ମାତପିତ୍ତ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । କାହାର ଉଷ ନାହିଁ, ବଡ-ବଡ ଅଫିସମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ସୁଖ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆହୁରି ଦୁଃଖ ଅଧିକ ରହିଛି ତେଣୁ ବେହଦର କଥା ଏହିଠାରେ ହିଁ ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍କା କର ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଶରୀର ନୁହେଁ । ବାବା ଆମକୁ ପୋଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି, ଆମେ ବାବାଙ୍କର ପୋଷ୍ଟ ସନ୍ତାନ । ତୁମକୁ ବୁଝାଯାଉଛି ଡ଼ଞ୍ଜାନର ସାଗର ବାବା ଆସି ସୃଷ୍ଟିକରର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ରହସ୍ୟ ଆଉ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଭୁଲି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ କମ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ । କେଉଁଠି ଏତେ କୋଟି ଆତ୍ମା ଆଉ କେଉଁଠି ୯ ଲକ୍ଷ, ତେବେ ଏତେ ସବୁ

କୁଆଡେ ଯିବେ ? ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଉପରେ ଥିଲୁ । ପୁଣି ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଅଭିନେତା ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ସହିତ ଅଭିନୟ କରୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦରକାର ନା । ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ । ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ ନୁହେଁ, ପରତ୍ତ୍ୱେକ ଯଦି ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ ନେବେ ତେବେ ପାର୍ବତୀ ଗିରି କିପରି କରିବେ । କିଛି ହେଲେ ବି ମନେ ରହିବ ନାହିଁ । ସବୁ କିଛି ସ୍ମୃତିରୁ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯିବ । ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ତୁମର ମନେ ରହୁନାହିଁ, ଭୁଲିଯାଉଛ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଜୀଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହି ନିଶ୍ଚିତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ— ଆମେ ବେହଦର ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବେହଦର ବର୍ଷା ନେଉଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେବା ପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ କାହିଁକି ନା ମୁଁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟେ । ତୁମେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଡାକୁଥିଲ ନା । ତେଣୁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ । ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ପବିତ୍ର ହୋଇ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧାମ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ଅଥବା ସୁଖଧାମକୁ ଆସିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ? ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି ସୁଖ କାଳ ବିଷ୍ଣୁ ସମାନ । ଆମର ଶାନ୍ତି ଦରକାର । ତେଣୁ ସେମାନେ ସତ୍ସମୁଗରେ କେବେ ବି ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ସତ୍ସମୁଗରେ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର ଧରମ ଥିଲା, ଦେବତାମାନେ ନିରବିକାରୀ ଥିଲେ, ପୁଣି ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ନିରବିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ହେଲେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ, ତୁମେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ ସୁଖଧାମ, ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବ । ସେଠାରେ ଶାନ୍ତି ବି ଥିଲା, ସୁଖ ବି ଥିଲା । ଏବେ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ପୁଣି ବାବା ଆସି ସୁଖଧାମର ସ୍ଥାପନା କରି, ଦୁଃଖଧାମର ବିନାଶ କରୁଛନ୍ତି । ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ତୁମ ସମମୁଖରେ ଅଛି, ତେବେ କୁହ, ଏବେ ତୁମେ କେଉଁଠାରେ ଛିଡା ହୋଇଛ ? ଏବେ କଳିଯୁଗର ଶେଷ ସମୟ, ବିନାଶ ତୁମ ସମମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ବାକି ଆଉ କିଛି ଅଂଶ ରହିଛି । ଏତେ ରାଷ୍ଟ୍ରର ତ ସେଠାରେ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ସବୁ ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା ପାଠଶାଳା ଅଟେ । ଭଗବାନୁବାର, ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି । ଏବେ କଳିଯୁଗରେ ଅଛୁ ପୁଣି ସତ୍ସମୁଗକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ହେବ । କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ହିଁ ହେଉଛି ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଯୋଗ । ଏଥିରେ ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ଆସିଛୁ ପୁଣି ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ସେଠାକୁ କେହି ପତିତ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବାଜୀଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରି କରି ପବିତ୍ର ହୋଇ ତୁମେ ସୁଖଧାମକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବସି ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଆଗରୁ ଏତେ ସବୁ ଚିତ୍ର ନଥିଲା । ବିନା ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସଂକ୍ଷେପରେ ବୁଝାଯାଉଥିଲା । ଏହି ପାଠଶାଳାରୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ଡିଜାଇନ, ତେବେ ଏହାକୁ ବାବା ହିଁ ଦେବେ ନା । ତେଣୁ ବାବାଜୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ରହୁଛି । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛ ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଶିବବାବା । କେବଳ ବେହଦର ବାବା କହିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିବେ, କାହିଁକି ନା ବହୁତ ବାବା ହୋଇଗଲେଣି । ମୁନ୍ଦିପାଲଟିର ମେସରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ ଶରୀରକୁ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ମୋର ନାମ ଶିବ ହିଁ ଅଟେ । ମୁଁ ଏହି ରଥ ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ଡିଜାଇନ ଦେଉଛି, ଏହାକୁ ପୋଷ୍ଟ କରିଛି । ଏହାଙ୍କର ନାମ, ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା ରଖିଛି । ଏହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୋଠାରୁ ବର୍ଷା ମିଳୁଛି । ଆରତ୍ତା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ପୁଣ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଲମ୍ଫ ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ସମୟ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦୁନିଆକୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପାଠପଢା ଉପରେ ପୁରା ପୁରା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ସ୍କୁଲରେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ବସିବାର ନିୟମ ନାହିଁ ତେଣୁ ଧ୍ୟାନ ରହୁ — ପାଠପଢା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧି ଏଣେ ତେଣେ ନଯାଉ, ନିଦ ନ ଆସୁ । ଯାହା ଶୁଣୁଛ ତାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ ହୋଇଯାଉ ।

ବରଦାନ:- ସମୟ ଅନୁସାରେ ନିଜକୁ ଚେକ୍ କରିବା ସହିତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ସର୍ବଦା ବିଜୟୀ ଶ୍ରେଣୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ତା ରାଜଯୋଗୀ ସେମାନେ କେବେ ବି କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ବିଚଳିତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ସମୟ ଅନୁସାରେ ଏହି ପ୍ରକାରରେ ଚେକ୍ କର ଏବଂ ଚେକ୍ କରିବା ପରେ ଚେଷ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିନିଅ । ଯଦି କେବଳ ଚେକ୍ କରିବ ଏବଂ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନ କରିବ ତେବେ ନିରାଶ ହୋଇଯିବ, ଭାବିବ ମୋ ଭିତରେ ଏହି ଦୁର୍ବଳତା ମଧ୍ୟ ଅଛି! କିଏ ଜାଣେ ଠିକ୍ ହେବ କି ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଚେକ୍ କର ଏବଂ ଚେଷ୍ଟ କର କାରଣ ଯଥା ସମୟରେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସର୍ବଦା ବିଜୟ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ବିଜୟୀ ଶ୍ରେଣୀ ଆତ୍ମା ହୋଇ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଆସିଯାଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଥିଲେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବିଦେହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହଠାରୁ ଅଲଗା

ହୋଇପାରିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***